Poslání

Napsal uživatel Velký Drak
Čtvrtek, 17 Únor 2011 21:20

Klasický páteční večer v hospodě Na Žižkově v Malém Chlumci. Kam jen zrak dohlédne, všude zeleno-maskáčově. U pultu jsou jak vojáci vyrovnané US torny a od stolů se ozývá zpěv trampů s doprovodem kytar a dalších nástrojů. Luciano Pavarotti by asi koulel očima nad zvláštním sladěním těhle neškolených syrových hlasů, ale tady to nikomu nevadí.

Rozhlížím se po place, ale ten, za kterým jsem se vydala, tu není. Asi zamířil rovnou na kemp. Ráda bych tu zůstala a přidala se k tomu koncertu, ale nemohu. Musím za ním.

Vyjdu tedy zpět do sychravého počasí, které na Brdy snáší i trochu té vlezlé, pozdně podzimní vlhkosti. Jemné mrholení mi nevadí, ale tohle je něco jiného. Takové ty skoro neviditelné kapičky, které zalezou pod šaty i tou nejmenší škvírkou a proti kterým je obrana hodně těžká.

Vyhrnuji si límec bundy a vyrážím směrem do temných lesů, které se tyčí přede mnou. Noc už pokryla všechno kolem a ani hvězdy s měsícem nemohou pro mraky osvětlovat ztichlou krajinu. Vím přesně, kde najdu toho, za kterým jsem byla poslána a tak neomylně mířím ke kopci zvaný Písek. Tam se nachází kemp zvaný Boothill a to je můj cíl.

Pod nohama se mi mísí šustot listí a čvachtot bahna a společně vytváří docela zvláštní soubor zvuků. K tomu se občas přidá zapraskání větvičky a sem tam nakopnu menší kamínky, které svým nárazem vytvoří efekt virblu. Prostě jeden velký koncert v nočním tichu způsobený mými kroky.

Noc už hodně pokročila, když se blížím ke kempu. Mezi stromy už vidím záblesky malého ohně a tak zpomalím. Nechci, aby mě viděl. Nesmí mě vidět! Byla jsem poslána, abych mu pomohla,

ale tak, abych nebyla spatřena.
Už jsem skoro na kempu, když si ho všimnu. Sedí na lavičce zády ke mně a něco zapisuje do zvláštního sešitu. Vedle sebe opřenou kytaru a o kousek dál stojí sbalená usárna.
Vydám se obloukem kolem, abych ho mohla dobře pozorovat a přitom si dávám pozor, aby mě nezahlédl. Zkoumám každý kousek půdy pod nohama, aby ani větvička nezapraskala. Naštěstí přítomný potok dělá v tom lesním tichu poměrně hluk. Ještě kousek a uvidím mu do tváře. Udělám pár malých krůčků a zastavím se ve stínu stromů.
Pohlédnu na něj. Stále píše do sešitu, po tvářích mu stékají slzy, které se díky svitu malé čelovky lesknou jako krůpěje rosy. Bolest, která ho svírá, mu s každým dalším napsaným slovem vžene do očí nový příval slaných potoků.
Stále ho pozoruju a i ve mně je svíravý pocit. Není první, za kým jsem byla vyslána, ale ještě nikdy mi nebylo tak těžko. Nejsem si jistá, že to dnes zvládnu. Že dokážu vyplnit poselství, které mi bylo dáno.
On mezitím odkládá tužku a pomalu zavírá ten zvláštní sešit s tvrdými deskami na kterých jsou vyryty tajemné motivy. Pak vezme šátek, sešit do něj pečlivě zabalí a položí vedle sebe na lavičku. Sáhne po kytaře, lehce přejde po strunách, jednu trošku doladí a pak se lesním tichem rozletí tóny písně, která nenechá nikdy nikoho netečným. Vždy, když jí slyším, sevře se mi hrdlo a nemohu ani promluvit. A je jedno, kdo zpívá ta slova:

„Až mě andělé zavolají k sobě, nechci mít na pohřbu šumaře.
Dám přednost před smutečním maršem bluesové smutné kytaře...“

Stále víc cítím, že to dnes nedokážu. Že to bude poprvé, kdy své poslání nedokončím.
Když dohraje, pohladí něžně tělo kytary, políbí jí a pak pomalu vloží do obalu. Hned, co dovře zip, spustí se mu nový proud slz. Odloží kytaru a z lavičky sebere krátkou dýku.
Hrdlo se mi sevře ještě víc. Snažím v sobě najít sílu, abych neselhala, ale jsem jak přikovaná. Přesto MUSÍM! On si mezitím přiloží hrot dýky na hrudník a ještě pevněji sevře rukojeť. Zavře oči a zašeptá:
„Odpusť mi lásko, odpusťte mi kamarádi. Nemůžu dál. Sbohem.“
Seberu v sobě všechnu enrgii a vyrazím ze svého úkrytu. On se nadechne, svaly se mu napnou a pak si celou silou vrazí dýku do hrudi. Ostří zajede do těla a on sebou škubne. Přiskočím k němu a ještě na dýku zatlačím, aby prošla až do srdce. Zachroptí, otevře oči a pohlédne na mě. Pak mu z úst vytryskne proud temné krve a jeho tělo se zhroutí před lavičku. Je konec!
Poslední, koho v žitově spatřil, jsem byla já. Trampská smrt. _____
Velký Drak
Trapsavec 2010